

Luku 3

Päivän viimeinen oppitunti meni yhdessä hujauksessa, ja Marcus oli vieläkin vähän alamaissa suunnatessaan koulun ovelle. Hän olisi niin mielellään halunnut jakaa ruokantuntiottelun kokemuksen ystäviensä kanssa, mutta he olivat olleet niin näytelmänsä pau-loissa, ettei hän ollut saanut tilaisuutta.

Marcus tunsi, kuinka häntä nykäistiin käsi-varresta. ”Hei! Odota vähän, Marcus!” Se oli Lise. ”Etkö kuullut, kun huusin perääsi?”

”Anteeksi”, Marcus sanoi hajamielisesti.
”Olin ajatuksissani.”

”Ei se mitään. Haluaisitko tulla katsomaan harjoituksiamme?” Lise kysyi.

Marcus suostui Lisen ehdotukseen **yllättyneenä** mutta innokkaana näkemään, mitä hänen ystävillään oli tekeillä.

Lise hymyili. ”Upeaa! Me kaikki haluamme, että näet, minkä parissa työskentelemme. Vaikka et kuulukaan näytelmäkerhoon, me olemme silti samaa **tiimiä**, vai mitä?” Hän sysäsi Marcusta käsivarteen, eikä Marcus voinut olla hymyilemättä. Lise halusi, että Marcus tuntisi kuuluvansa joukkoon. Marcukselle tuli siitä parempi olo.

★

Astuessaan teatteriin Marcus pani merkille, kuinka huone **KUHISI** toimintaa. Ihmisiä juoksenteli edestakaisin esiintymisasuissa, toiset kanniskelivat kohdevalojen kaapeleita

ja näyttämölle tarkoitettua kalustusta. Aivan kuin pääsisi kurkistamaan kunnolla kulissien taakse.

Asim oli maalaamassa lavasteita. Hän oli niin hiljaa, että vaikutti **HYPNOTISOIDULTA** kastaessaan pensseliään maalipurkkiin.

Marcus ja Lise menivät seisomaan Stacey taakse: hän istui jalat ristissä ohjaajantuolisessa näyttämön edustalla. Hän selvästi nautti roolistaan, ja purppurainen baskeri sai hänet näyttämään aivan teatteriohjaajalta.

”Hei, Marcus”, Stacey sanoi olkansa yli ja *pyöritteli* samalla kynää sormiensa välissä. ”Sinä siis tulit katsomaan mestariteostamme.”

Marcus hymyili, mutta ei edes ehtinyt vastata ennen kuin Stacey pyörähti takaisin tuolissaan. ”Tyhjentäkää näyttämö!” hän huusi. ”Adeya, uusi yritys siitä viimeisimmästä kohtauksesta.”

Asim jätti maalipurkkinsa vanhan esiripun taakse ja tuli sitten heidän luokseen Stacey'n tuolin taakse. Marcuksen katse kiersi huoneen poikki ja päätyi hermostuneen näköiseen Adeyaan. Hän oli pukeutunut pitkään viitaan, joka olisi voinut kuulua vaikka Sherlock Holmesille.

”Tullaan!” Adeya sanoi. Hänen silmänsä olivat ammollaan, kun hän kipitti näyttämön portaita ylös, mutta kiireessään hän kompastui ja kaatui polvilleen.

Marcus irvisti. Hänen kävi sääliksi tyttöparkaa.

”A-an-anteeksi!” Adeya änkytti kömpiessään jaloilleen. Hän kietoi viitan takaisin ympärilleen ja asettui paikalleen.

”Kuinka Adeya on pärjännyt harjoituksissa?” Marcus kuiskasi Liselle.

”Kohta näet”, Lise vastasi.

Lise ojensi Staceyille kansion, ja Stacey alkoi teatraalisesti lukea käsikirjoituksen vuoro-sanoja. Marcus hymyili sille, kuinka Stacey painotti joka lausetta: hän otti ohjaajan roo-linsa todella vakavissaan.

”Mitä hän tekee?” Marcus kuiskasi Asimille.

”Hän lukee repliikkejä, jotka tulevat ennen Adeyan osuutta. Kun hän sanoo: ’Kuka voisi ratkaista tämän arvoituksen?’, niin Adeya aloittaa tärkeän puheensa.”

Marcus nyökkäsi ja kuunteli, kuinka Stacey eteni käsikirjoituksen läpi.

”Kuka voisi ratkaista tämän arvoituksen?” Stacey lausui dramaattisesti. Lyhyt tauko ja sitten Stacey yritti uudelleen. ”Minä sanoin:

'Kuka voisi ratkaista tämän arvoituksen?' Adeya, nyt on sinun vuorosi!"

"Voi, anteeksi!" Adeya sanoi nolostuneena hymyillen. "En tajunnut."

"Ei hätää..." Stacey sanoi kärsivällisesti. "Ota hitaasti ja rauhallisesti, jooko? Ja muista, että olet **ULJAS** aaveidenmetsästäjä! Lausu kaikki repliikkisi itsevarmasti!"

Adeya veti henkeä ja nosti peukut pystyyn. Stacey aloitti uudelleen, mutta tällä kertaa hän luki vuorosanat hieman hitaammin.

Siitä huolimatta Adeya ei muistanut mitään, kun tuli hänen vuoronsa puhua. Aina, kun Stacey lausui vuorosanansa, Adeyalta meni useita sekunteja edes tajuta, että nyt oli hänen vuoronsa.

"Voisitko muistuttaa, mitä minun pitäisi sanoa?" Adeya pyysi pienellä äänellä viidennen yrityksen jälkeen.

Stacey hymyili, mutta näytti rasittuneelta.

”Mitäpä jos pitäisit tauon? Kokeillaan toista kohtausta, kun olet yrittänyt päntätä vuorosanojasi.”

Adeya nyökkäsi nöyrästi. ”Tuota... okei”, hän sanoi.

Marcuksella oli paha mieli Adeyan puolesta, kun tyttö poistui näyttämöltä pää painuksissa. Stacey ei ollut käyttäytynyt epäystävällisesti, mutta esiintyminen näytti tosi rankalta. Ei ihme, että Adeya vaikutti niin ahdistuneelta. Marcus tiesi, ettei ikinä pystyisi itse muistamaan kaikkia vuorosanoja.

Stacey naksutteli sormiaan kärsimättömästi ja kutsui lavalle seuraavan näyttelijöiden ryhmän. Lawson laittautui osaansa sopivaksi ja heitti ylleen lakanan portaita noustessaan. Toiset näyttelijät esittivät oppilaita, he olivat pukeutuneet koulupukuihin ja kantoivat koululaukkuja.

”Esitetään viides kohtaus!” Stacey myl-

väisi. ”Kauhistuttava **KUMMITUKSEMME** on ilmestynyt kouluun ensi kerran. Lawson, ole kunnolla pelottava! Ja minä haluan *uskoa*, että te muut pelkääte henkenne edestä. Kolme... kaksi... yksi... **toimintaa!**”

Näyttelijät heräsivät kerralla henkiin. Lawson hiipi vaanivin askelin, heilutteli käsiään ja päästeli aavemaisia **bööööö!**-ääniä samalla,

kun jahtasi armotto-

masti toisia pitkin näyttämöä.

Marcus tiesi, että tämän piti

olla pelottavaa,

mutta hän ei

voinut olla nauramatta.

Aivan kuin olisi katsellut hullunkurista piirrettyä eikä

pelottavaa kauhuleffaa. Lawson heilutteli käsiään kuin **diskotanssija** eivätkä hänen päästämänsä äänet olleet varsinaisesti vertahtyviä.

Äkkiä teatterin valot alkoivat **välkkyä** niin, että huone pimeni useiksi sekunneiksi kerrallaan. Teatterin valtasi aavemainen **kalina**, kuin kahleiden kalke, joka kaikui ja kimpoili seinistä.

Marcus lakkasi nauramasta. Tältä sen piti näyttää!

Nyt takaa-ajetut näyttelijät näyttivät kauhun kangistamilta, ja vaikka Marcus tiesikin, että äänitehosteet olivat osa näytelmää, hän tunsyi sydämensä alkavan pamppailla.

Marcuksen sydän kiihdytti tahtia, kun hän näki Lawsonin riisuvan kummitusasunsa. **PELKO** paistoi pojan vihreistä silmistä, ja hän näytti aidosti kauhistuneelta.

Itse asiassa koko huoneessa puhkesi täysi kaaos.

Marcus kääntyi katsomaan Liseä ja Staceyä. ”Tämä ei taidakaan kuulua näytelmään, eihän?” hän kysyi hitaasti.

Hänen ystävänsä pudistivat päätä samanaikaisesti.

”Paetkaa henkenne edestä!” Lawson rääkäisi tunkeutuessaan näyttelijöiden ohi ja juostessaan alas lavalta. Hän syöksyi heidän ohitseensa kohti uloskäyntiä. ”Teatterissa **kummittelee!**”